

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 542/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Фонда за развој Републике Србије, Ниш, кога заступа в.д. директора АА, чији је пуномоћник Александар Петковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ... Села - ..., кога заступа пуномоћник Весна Стојковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу месне надлежности између Основног суда у Врбасу и Другог основног суда у Београду, у седници одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој правној ствари, месно је **НАДЛЕЖАН** Основни суд у Врбасу.

Образложење

Тужилац, као извршни поверилац поднео је против туженог, извршног дужника, предлог за извршење на основу веродостојне исправе - менице.

Тужени је уложио приговор на решење о извршењу у коме није оспорио месну надлежност суда. Основни суд у Врбасу је донео решење Ипв (Ив) 65/2018 дана 15.11.2018. године којим је усвојио приговор извршног дужника и ставио ван снаге решење о извршењу Основног суда у Врбасу Иив 227/2018 од 24.08.2018. године у делу у коме је одређено извршење и одредио да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога, али у парничном поступку пред Другим основним судом у Београду. Против тог решења суд је у поуци о правном леку назначио да је дозвољена жалба Вишем суду у Сомбору у року од осам дана. Користећи се тако датом поуком извршни дужник је изјавио жалбу на решење Ипв (Ив) 65/2018 од 15.11.2018. године у којој је истакао приговор и месне ненадлежности, али одлучујући о тако изјављеној жалби Виши суд у Сомбору је исту одбио и потврдио решење Основног суда у Сомбору. Након тога списи предмета су достављени Другом основном суду у Београду на даљу надлежност.

Други основни суд у Београду није прихватио месну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 116/08... 113/17) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), Врховни

касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету месно и стварно надлежан Основни суд у Врбасу.

Одредбом члана 65. став 1. ЗПП прописано је да ако законом није одређена искључива месна надлежност неког суда, странке се могу споразумети да им у првом степену суди суд који је надлежан под условом да је тај суд стварно надлежан. Према ставу 3. истог члана споразум из става 1. овог члана производи правно дејство само ако је састављен у писаном облику и ако се односи на одређени спор или више спорова који сви проистичу из одређеног правног посла.

У овој правној ствари ради се о наплати потраживања износ од 2.139.136,28 динара које је доспело за наплату. Тужилац као извршни поверилац је поднео предлог за извршење Основном суду у Врбасу. Потраживање тужиоца према туженом потиче по основу невраћеног износа узетог по уговору о дугорочном кредиту број ..., од 18.09.2008. године. Чланом 7. назначеног уговора предвиђено је да у случају спора по овом уговору, уговора се надлежност Трговинског суда у Београду.

Руководећи се тиме, Основни суд у Врбасу, иако тужилац као извршни поверилац није истакао приговор месне ненадлежности, одлучује да није надлежан за поступање по назначеном предмету и списе предмета доставља Другом основном суду у Београду.

Према члану 19. став 4. ЗПП предвиђено је да тужени може да истакне приговор месне ненадлежности најкасније на припремном рочишту односно на првом рочишту за главну расправу ако се припремно рочиште не одржава, а пре упуштања у расправљање, о чему суд мора да одлучи у року од осам дана од дана изјављивања приговора.

Значи, могућност истицања приговора о месној ненадлежности након подношења тужбе није установљена у корист тужиоца, већ у корист туженог, па обзиром да је тужилац определио надлежност Основног суда у Врбасу за поступање у овој правној ствари, произилази да се исти није хтео користити уговорном одредбом из члана 7. назначеног уговора о дугорочном кредиту. Осим тога, према назначеном члану уговорена је надлежност трговинског суда у Београду, а који суд у овој правној ствари не би био стварно надлежан.

Стоји чињеница да је Виши суд у Сомбору у решењу Гж 1660/18 од 12. марта 2019. године приликом одлучивања о жалби извршног дужника на решење Основног суда у Врбасу Ипв. Ив 65/2018 (Иив 227/18) од 15.11.2018. године у образложењу свог решења констатовао да су неосновани наводи извршног дужника где се побија првостепено решење из става 2, а везано за достављање списка предмета одељењу Другог основног суда у Београду као месно надлежном, али та констатација не производи правно дејство из разлога што Виши суд у Сомбору није био надлежан да одлучује о сукобу месне надлежности два суда када се један суд не налази на територији коју покрива Виши суд у Сомбору. Сходно одредби члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, о сукобу надлежности између судова разне врсте решава Врховни касациони суд.

Имајући у виду све напред изнето, применом члана 22. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић